

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3560/2025
15.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петковић, адвокат из ..., против туженог "Serbia ZIJIN Corper" d.o.o. Бор, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1266/2025 од 11.06.2025. године, у седници одржаној 15.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1266/2025 од 11.06.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1266/2025 од 11.06.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Бору П1 92/2024 од 26.03.2025. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се према туженом поништи као незаконито и неправилно решење о отказу уговора о раду туженог, донетог под бр. ... дана 10.06.2024. године, и којом је одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и 2. ЗПП, странка се у ревизији паушално позива.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на неодређено време, на основу уговора о раду од 24.10.2014. године, са касније

закљученим анексима уговора о раду, на радном месту "...", а који радни однос је престао због непоштовања радне дисциплине, по основу решења туженог о отказу уговора о раду од 10.06.2024. године. Тужиоцу је отказан уговор о раду из разлога што му је дана 20.03.2024. године у 9:38 часова за време рада, приликом контроле присуства алкохола у организму од стране овлашћених лица туженог утврђено присуство алкохола у даху, у вредности од 1,06‰ код првог мерења и 1,12‰, након поновљеног мерења следећег минута. На ову околност сачињен је записник од 20.03.2024. године, у коме је назначено да је контрола извршена дана 20.03.2024. године, алкометром типа "ALKO QUANT 6020+", калибрисан до 29.04.2024. године. На захтев тужиоца извршена је провера алкохола у крви у Здравственој установи "Дом здравља Бормедик", крв тужиоца узоркована је истог дана у 11,15 часова, на основу ког узорка је токсиколошка лабораторија Института за судску медицину Медицинског факултета Универзитета у Београду сачинила извештај да је у узорку крви детектовано присуство етил алкохола у концентрацији од 0,47‰. Пре доношења отказног акта тужени се обратио Институту за судску медицину, са захтевом за тумачење различитости у анализама даха и крви, на коју околност је Институт доставио мишљење од 17.05.2024. године, да је у тренутку тестирања уређајем постојало стање алкохолисаности у распону вредности од 1,01 – 1,18‰ (средња вредност 1,1‰), а нижа вредност алкохолемије (0,47‰) утврђена анализом крви указује да је у време вађења крви код тужиоца постојала фаза елиминације алкохола из организма. Тужени је тужиоцу доставио упозорење на постојање разлога за отказ уговора о раду, на који се тужилац изјаснио и истакао да се налаз алкохола у крви разликује од резултата алко теста, због чега сматра да је апарат био неисправан или није ресетован.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом одредбе члана 179. став 3. тачка 4. и члана 180. Закона о раду, закључили да је тужиоцу законито отказан уговор о раду, имајући у виду да су изведеним доказима утврђене чињенице на којима је засновано оспорено решење. Понашање тужиоца представља непоштовање радне дисциплине које му је оспореним решењем стављено на терет, те је описаним чињењем формиран отказни разлог из члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду, у ком смислу је тужиоцу правилно и законито изречена мера престанка радног односа решењем туженог.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај оспореног решења туженог.

Одредбом члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 113/17, 95/18), прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, између осталог, због доласка на рад под дејством алкохола или других опојних средстава, односно употребе алкохола или других опојних средстава у току радног времена, које има или може да има утицај на обављање послова.

По оцени Врховног суда, како је контролом алкохолисаности у току радног времена од стране туженог дана 20.03.2024. године код тужиоца утврђено присуство алкохола у даху, у вредности од 1,06‰ (прво мерење) и 1,12‰, (поновљено мерење следећег минута), чиме је умањена његова радна способност, правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац доласком на рад под дејством алкохола или конзумирањем алкохола на раду, исказао непоштовање радне дисциплине, чиме је образован отказни разлог из члана члана 179. став 3. тачка 4. Закона о раду. Конкретна

повреда радне дисциплине, долазак на посао под утицајем алкохола или конзумирање алкохола на раду, прописана је и општим актима туженог Колективним уговором, Правилником о радној дисциплини и понашању запослених код туженог, као и Наредбом директора туженог. Понашање противно забрани је предвиђено као непоштовање радне дисциплине, због којег се запосленом може отказати уговор о раду за кога се приликом контроле присуства алкохола у даху утврди присуство веће количине алкохола од 0,8‰, што је у конкретној ситуацији и утврђено. Са наведеним актима тужилац је био упознат, будући да је више пута тестиран, из чега следи да је код тужиоца постојала свест о забрањености одређеног понашања и последицама које такво понашање може да произведе. Послодавац је у конкретном случају законито спровео поступак отказивања уговора о раду и правилан је закључак да је оспорено решење туженог законито како у формално-правном, тако и у материјално правном смислу.

Супротно ревизијским наводима, могућност изрицања дисциплинске мере предвиђена је у ситуацији када је код запосленог алкотестирањем утврђено присуство алкохола у организму у количини до 0,8‰, а што овде није случај. Није основан ревизијски навод тужиоца, указивање на неисправност апарата, и на различите вредности алкотестирања, у тренутку тестирања уређајем и након вађења крви, с обзиром на то да је из достављеног мишљења Института за судску медицину, закључено да различите вредности алкотестирања, указују да је у време вађења крви код тужиоца постојала фаза елиминације алкохола из организма.

Осталим наводима ревизије тужилац понавља наводе истакнуте у жалби, којима ставља примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП. Притом је другостепени суд у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужиоца и о истима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и ревизијски суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**